

Гласа на Калина. — Е, като е пратил ти нали си там!

Х. Гена. — Рано е йоще за вода. Слжнцето не е залезло: пжк и чучура, ей го дей!

Гласа на К. — Не мога Да се натрупат, че да чакам до кжсна вечеря

Ред не мога да чакам! . . И нашата чешма намери кога да се омжрси.

Х. Гена. — (Сопнато) Че ако почакаш! . . .

Гласа на К. — Ред не чакам! Туй то! (Издржикват менците по-силно и се чуват троснати стжпки кжм другата страна на двора) Нека чакат, кои са готвили китка за извор.

Х. Гена. — (Преханва устна засрамена, само-надниква да не погледне Илийча).

Илийчо. — Не се повжрна да види само бориката каква е! (Слага зеленината на трема и заджржа бориковата клонка в ржка). Таквази борика нигде я нема в Балкана. Байчо Косйо, чак на Кжшлата е ходил! Само на вашата порта и на нашата ще има таквази борика. В тжмни зори е яхнал коня — да свари. (гледайки бориката, ненарадвал ѝ се.) Не дойде, ей тжй в ржката ми да я погледне!

Х. Гена. — Хубава е, хубава!

Илийчо. — А пжк букжт — веки за бржстене! Где таквизи буки над село! Минах край епитроповата порта: — окичил порта, ама бук ли е? Само напжпил Требваше Калина да види Байчо каза: да ги занесеш, ама в ржката на Калина да ги подадеш, тя от теб да ги поеме, да види с каква зеленина тоз Гергйовден ще накиче кжщата пжк тя!

Х. Гена. — Че почакай — тя ще се вжрне. Ей го стубеля, кжде е.

Илийчо. — Бжрзам, бабо Хаджийке; бжрзам, че треба агнето за утре да лжча. Чак на Кукуда треба да ходя, — (като сжгледва агнето). Вашето агне веки докарано. И какво шарено! (отива и го милва). Аганце — баганце! Е, аз отивам. Калина ще се забави. (потржгнал избржща се). Пжк бориката, да я забочите (сочи) ей там над горнята врата, че мало и големо да се чуди, като я види. Тжй каза байчо Косйо. (Тржгва си).

Х. Гена. — Носи си много здраве, Илийчо. Пжк поздрави сватята, Кося. Виждам — сайдисал ни. Много здраве!

Илийчо. — Сжс здраве, бабо Хаджийке! Сжс здраве! (Излиза)

II.

Хаджи Гена застанала, гледа зеленината.

Х. Гена. — Сайдисало ни момчето! Сполай му: Чак от